

[Per Hækkerup.]

hittidige politik, som den var tilkendegivet i fællesprogrammet, i dag er endnu mere urimelig end på det tidspunkt, da det blev fremsat. Oppositionstalere og oppositionspresen er jo flinke til at fortælle om, hvorledes der i kraft af den store beskæftigelse, i kraft af den store produktion, er ved at opstå et „tryk på dampkedlen“, eller hvordan man nu plejer at udtrykke det, som skaber risiko for inflationsagtige virkninger. Man taler om længsindighed, og man taler om, hvorledes vort omkostningsniveau herigennem kan trues til skade — formentlig til varig skade — for landets konkurrenceevne. Men hvis oppositionen mener dette alvorligt, må man have lov til at spørge, om oppositionen da virkelig tror, at det med den situation, som oppositionen skildrer på denne måde, overhovedet ville være forsvarligt at fastholde oppositionens købekraftudvidende skatteforslag. Jeg kan ikke se andet, end at den risiko for inflatoriske virkninger i vor økonomi, som oppositionen og dens presse stadig taler om, ville blive en realitet, hvis man virkelig gjorde oppositionens økonomiske politik.

Derfor tror jeg nok, vi har lov til at sige, at når vi ser på, hvorledes det er gået fra dengang, oppositionen fremsatte sine forslag, og til i dag, så er der ikke meget tilbage af denne politik, og jeg kan ikke forestille mig, at oppositionen har mod til at opretholde sådanne forslag, som den dengang fremsatte.

Derfor er vi da tilbage i den situation, at oppositionen i virkeligheden igen står uden nogen alternativ politik til den, regeringen har tilrettelagt og gennemført. Jeg vil også gerne understrege, at som følge af denne økonomiske politik, som følge af det fællesprogram, som oppositionen i sin tid opstillede, er oppositionen skridt for skridt blevet drevet over i en politik, som med et mildt ord kan siges at være henholdende, som med et mildt udtryk kan siges at tilsigte at forhindre yderligere fremskridt på det socialpolitiske område og på det kulturpolitiske område, og som i en række tilfælde direkte har ført til, at oppositionen har foreslået sociale nedskæringer og har modsat sig forbedringer på den kulturelle politiks område.

Jeg skal fra dette område nævne loven

om ungdomsundervisning, som vi jo for et par dage siden havde til debat. Det er egentlig ganske karakteristisk, at i en periode, hvor produktion og forbrug er steget så stærkt, som tilfældet er, mener oppositionen, at tiden ikke er inde til at søge foretaget fremstød på det uddannelsesmæssige område, på det kulturpolitiske område; men ud fra et principielt ønske om med vold og magt at skabe det, man tror er forudsætningerne for en skattenedsættelse, vender man sig mod hævdevundne principper i vor kulturelle politik.

Jeg skal også nævne, at det forekommer mig at være ejendommeligt, at oppositionen ikke ville medvirke til udvidelsen af ungdommens uddannelsesfond. Jeg tvivler ikke om, at oppositionen vil være enig i det synspunkt, at det er nødvendigt at skabe bedre forudsætninger for ungdommens uddannelse, at det er nødvendigt at give også de unge fra arbejder- og landbohjem, hvor økonomien ikke muliggør, at hjemmet selv finansierer en videregående uddannelse, lejlighed til at få en sådan uddannelse. Derfor forekommer det mig aldeles urimeligt, at man ikke kunne medvirke til udvidelsen af ungdommens uddannelsesfond og ikke kunne det med den motivering, at man ikke ville forøge statens udgifter, men at opgaven netop måtte være at nedsætte statens udgifter for at bane vej for en skattenedsættelse.

Jeg skal også nævne fra det socialpolitiske område, hvorledes oppositionen ud fra dette skattepolitiske synspunkt tvinges over i en holdning, som bliver mere — jeg ved ikke, om jeg skal sige usocial end de standpunkter, oppositionen tidligere har taget. Jeg vil gerne have lov til at belyse det, jeg her siger, med et par eksempler.

I oppositionens skatteforslag har man beregnet, at f. eks. en forsørger med 2 børn og en skattepligtig indkomst på en 25 000 kr., altså en bruttoindkomst formentlig et sted oppe omkring de 35 000 kr., skulle have en skattenedsættelse, der alt i alt skulle være på ca. 2 500 kr. Det lyder jo vældig tiltalende. Det er klart, at på forhånd ville de fleste sige, at det er rimeligt. Men samtidig med at oppositionen foreslår det, vender oppositionen sig imod f. eks., at en tilsvarende forsørger med 2 børn, som er arbejdsløs, kan få forhøjet sin under-